

Safareig i mina Can Masó

Fogars de la Selva

Ubicació

Lloc/Adreça: Polígon 12 Parcel·la 89. Feixa de la Noguera.
Emplaçament Veïnat de Montgròs
Alçada: 228

Coordenades:

Latitud: 41.70707
Longitud: 2.62676
UTM Est (X): 468948
UTM Nord (Y): 4617321

Classificació

Número de fitxa 08082 - 168
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Element arquitectònic
Estil / època: Modern Contemporani
Segle XVIII-XX
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: Accés a la mina embardissat i safareig mig cobert de restes vegetals resultat del desbrossament del terreny per a l'obtenció del suro.
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés Difícil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: 08081A012000890000BU
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dt., 01/03/2022 - 09:14

Descripció

El safareig i la mina de Can Masó estan situades a tramuntana de la casa. L'accés es fa, un cop situats a la façana corresponent, pel camí del mig tot pujant cent-cinquanta metres. Agafar llavors el corriol que surt immediatament a mà dreta i avançar la mateixa distància fins a trobar el revolt d'una feixa ample per on transcorre la canal que s'origina en els contraforts del Montgròs. En el marge esquerre s'hi localitza una paret d'obra, feta amb maó i morter de calç, amb les parets interiors impermeabilitzades. Un cop enfilats en el marge s'aprecia una estructura de recollida d'aigües pluvials i de mina d'aproximadament 1'35 m de fondària, amb el sòl enrajolat i rentadora amb marxapeus per enfilars'hi. La mina està situada un xic més amunt. La galeria està excavada en el pa de sauló però l'accés està embardissat.

Observacions:

El bosc es va netejar i desbrossar per a l'obtenció de suro, i tot el voltant està ple de restes que n'impedeixen l'apropament i el mesurament correcte.

Història

L'any 1780, Jaume Masó és el propietari de Can Masó, que està casat amb Caterina Andreu.

L'any 1820, el fill del matrimoni anterior, Josep Masó Andreu passa a ser el propietari on hi viu amb la seva esposa, Cecília Perepoch.

L'any 1850 consta com a propietari l'hereu generacional, Joan Masó Perepoch (†1852), casat amb Maria Vert (†1855).

El seu fill, Joan Masó Vert és el nou propietari que consta en el cadastre de 1862, que es marida amb Josepa Canyelles. Les terres que es declaren en el cadastre són 520 quarteres repartides entre bosc, conreu i erm. També hi declara tenir un parell de bous i una mula. El matrimoni tindrà un fill, Josep (1846-?) que en el padró de 1889 ja consta com a nou propietari. És en aquest document on per primera vegada hi consta vivint a la casa un matrimoni masover, format per Salvador Turon Rigau i Maria Torrent i Fontanet i el seu fill, Josep (1886-?). No hi restaran massa temps.

En els censos parroquials de Sant Andreu sembla que entre l'any 1905 i 1912 hi visqueren el matrimoni masover format per Pere Quirico Expòsit i Concepció Cama amb els seus fills (Joan, Jaume, Filomena, Pere, Mateu, Margarida, Josep i Lluïsa) i Rafel Parenta Expòsit.

De l'any 1913 fins l'any 1923 viuen a la casa el matrimoni format per Joan Oller i Gràcia Bota, amb els seus fills (Lluís i Pilar).

De l'any 1924 fins l'any 1934, hi viuen els masovers Joan Puig i Massaguer i Antònia Rovira i Corominas amb els seus fills Ramon, Josepa i Salvador.

Entre els anys 1945 i 1957 s'hi instal·len uns nous masovers. El matrimoni format per Lluís Codina Gich (†1965) i Maria Armengol Busquets, i els seus fills (Jeroni, Carme, Joan, Elvira, Àngela i Joaquim). La tercera de les filles, l'Àngela continuarà vivint a la casa com a masovera quan es casi amb en Miquel Ventura del Molinot.

A la finca hi havia diferents deus d'aigua que permetien omplir un biot, o basses excavades al sòl. També tenien una mica d'aigua excavada en el pa de sauló que portava aigua, a través d'una canonada de plom, fins la casa i la masoveria. Els vedells els tenien ensenyats per a llaurar la terra. El fill dels darrers masovers, en Joaquim o Quimet, pasturava un ramat d'uns cent caps de cabres. La llet que n'obtenien de

munyir-les la baixaven amb la burra fins al pont d'Hostalric.

Aquest punt de recollida d'aigua tenia una doble funció, la de safareig per a rentar la roba i alhora servia per a regar l'hort, que només es feia un cop per setmana.

Normalment a cada feixa hi havia un indret on poder obtenir aigua. En una feixa hi havia un biot on treien l'aigua amb la galleda. A la feixa del Sot, tenien un bassot que s'omplia d'una déu. I l'aigua de la mina portava aigua fins a les aigüeres de les dues cases, a través d'una canonada de plom.

Bibliografia

FUGAROLAS i MASÓ, Jaume i VILÀ i CAMPS, Josep (2007). *Fogars de La selva, temps ha*. Fogars de La Selva: Edició dels autors.

